

Voorganger: mw. Nan Sikkel-Wilschut (Badhoevedorp)**Thema: " *Wat verwachten we eigenlijk?* "**

n.a.v. (Jesaja 35: 4 t/m 7) en Matteus 11: 2 t/m 6

Beste mensen, hier in de kerk en u die nu of later met ons verbonden bent.

De decembermaand is bij uitstek de maand van verwachting. Het afgelopen weekend heeft de komst van Sinterklaas met zijn Pieten het hart van veel kinderen sneller doen kloppen.

'Vol verwachting klopt ons hart.'

En het is toch ook spannend? Zou de goede Sint wel komen? Inmiddels zitten we in de Adventstijd. Het tweede kaarsje is aangestoken. Advent, het woord zegt het al: ook tijd van verwachting. Geen feest waar zó naar uitgekeken wordt en dat zó wordt voorbereid als het Kerstfeest. Al veel eerder dan de 4 adventsweken waarin de christelijke kerk uitkijkt naar het geboortefeest van Jezus, is het de commercie die op allerlei manieren uitbundig inspeelt op ons verlangen naar het feest van licht en van samenzijn in donkere dagen. Misschien juist in deze onzekere tijd nog meer dan anders. Advent: **tijd van verwachten, van uitzien naar**. Maar wat verwachten we eigenlijk? Waar hopen we op? En **wat is de betekenis voor onszelf en voor de samenleving?**

Ik weet niet hoe dat bij u is, maar ik heb nog nooit iemand horen zeggen: "Ik ??, ik verwacht God zelf! Ik verwacht dat eens de hemelen zullen scheuren en er een schip komt, geladen tot aan het hoogste boord, draagt Gods Zoon vol genade, (een bijbels woord voor ook zoiets als een cadeautje): des Vaders eeuwig woord." Dat *zeggen* we niet 'zomaar'. *Zingen wel*, het zijn woorden uit het liedboek. In een lied zing je het gemakkelijker. In de liturgie word je boven jezelf uitgetild. Maar wàt zingen we dan? Adventsverwachting is geen weersverwachting. Geen voorspelling dat de pandemie snel voorbij zal zijn en dat de zon weer gaat schijnen in je leven. Verwachten is iets anders. Verwachting gaat over **durven hopen en durven dromen** met een diep gevoeld verlangen, juist als er weinig licht in je leven is en weinig uitzicht. Maar durven we dat wel?

We lazen uit de bijbel, het boek met de oude verhalen, een stukje uit het evangelie van Matteus, waarin het ook gaat over verwachting. Maar het is niet bepaald een blijde boodschap. De woorden klinken zelfs een beetje cynisch: "*Bent u eigenlijk wel degene naar wie we zo hoopvol hebben uitgekeken of moeten we een ander verwachten?*" Deze vraag klinkt uit de mond van niemand minder dan Johannes de Doper, de voorloper en wegbe-reider van Jezus zelf. Hij is gevangengenomen door koning Herodes, want hij had bij zijn optreden als profeet geen blad voor de mond genomen en had het aangedurfd om koning Herodes kritiek te geven op zijn manier van leven. Dat had hem zijn vrijheid gekost. Levenslang.

Toen hij in zijn cel hoorde dat Jezus in de buurt was, op wie hij alle pionnen op het schaakbord van zijn leven gezet had, stuurde hij zijn leerlingen naar hem toe met de vraag: "Bent u het die komen zou of moeten we een ander verwachten?" Vol overtuiging had Johannes gewezen naar Hem die hij gedoopt had in de Jordaan, maar nu hij in de gevangenis zit,

weet hij het niet zo zeker meer. Hij had het zich zo anders voorgesteld. Hij is echt nog niet klaar om de dood te ontmoeten. De twijfel heeft toegeslagen: 'Bent u het eigenlijk wel?' Of is er soms een grotere waarheid? Hoe herkenbaar is dat ...

Twijfel, omdat je fundament, datgene of diegene waar je zoveel vertrouwen in had, je is ontnomen. Twijfel, of de keus die je hebt gemaakt wel een goede keus was. Je wist zeker dat je het aankon, maar nu je ouder wordt, weet je het niet zo zeker meer. Je had iets moois opgebouwd, maar een onbekend virus maakte er een einde aan. Je geloofde dat God je leven leidt, maar je merkt er zo weinig van. **Waar geloof gezaaid wordt, reist de twijfel mee.** Is het wel zo? Hebt U het bevrijdende woord voor de wereld? Bent U degene die....., ik weet het niet meer. De vraag van Johannes is geen nieuwsgierigheid of boosheid, maar een diep gevoelde existentiële vraag. Mattheus stipt hier de pijn van het leven aan, het verdriet, de ellende, de erbarmelijke toestanden in de wereld, het verlies en de uitzichtloosheid. De toekomst is onzeker en het leven niet maakbaar. Ook straks, na het licht van Kerst zal de duisternis niet voorbij zijn. De bijbel is daar eerlijk in en verbloemt dat niet. **Het christelijk geloof is niet alleen maar fijn, we lijden er ook aan.** Er gebeurt zo veel waar we geen raad mee weten. En we herkennen die stem, diep van binnen, die zegt: " bent U het die komen zou? "Is het wel zo?" En dan komt het antwoord van Jezus: 'Zeg tegen Johannes wat jullie horen en zien: blinden zien en verlamden lopen, mensen die onrein zijn, worden gereinigd en doven horen, doden worden opgewekt en aan armen wordt het goede nieuws bekend gemaakt. Is dat een antwoord waar Johannes blij van moet worden? Dat gevangenen vrij gelaten worden horen we niet.... Is dat wel zo empathisch? Jezus zegt niet: Ja, ik ben het echt, vertrouw me maar. Nee, Jezus zegt: "Johannes, hoor en zie."

Probeer eens te kijken vanuit een ander perspectief, zoals de profeet Jesaja het 700 jaar geleden al zag in een toekomstvisioen en opschreef in zijn profetie in het Oude Testament. Kijk eens naar degenen van wie niets te verwachten is: de blinden, de lammen, de armen, ja zelfs de doden. Zij worden vernieuwd, zij zien het leven en het licht opnieuw. Kijk niet naar de groten der aarde op wie alle aandacht is gericht. Niet de macht van Herodes en van de Romeinen zal het laatste woord hebben, **maar de onmacht van de zwakken.** Zij worden bevrijd om opnieuw te kunnen beginnen. Jezus wijst Johannes niet op wonderen, maar op bevrijding. Op de tekenen van bevrijding, die wijzen op het Rijk dat komt. Hoe die boodschap door Johannes is ontvangen, vertelt Mattheus niet. Daar mogen we onze eigen naam invullen.

In het meest kwetsbare, een kind in een kribbe, in het donker van de nacht, komt God ons verrassend nabij. Verwachting is kwetsbaar.

'Wat verwachten we eigenlijk?' vroegen we ons af.

Die vraag komt voort uit ons verlangen *lemand van Boven* te hebben, een tastbaar bewijs **dat wij hier beneden niet alleen zijn, want een Mens uit de hoge is tot ons neerge-daald.** Met deze belofte gaan we verder op onze adventsweg en gaan we straks Kerstfeest vieren **in de verwachting van het Rijk dat komt.**

**Zolang Gij nog onzichtbaar zijt,
Een zon diep in de nacht,**

**Roep ik Uw nadering reeds uit,
Omdat ik U verwacht.**

Amen.

